

RÓMAI LEVÉL 9. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távols-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

Az előző alkalom során beléptünk záródokutunk utolsó szakaszába, amelyben elérjük a csúcspontot, a célt, és ez a Római levél 8. része, és elkezdjük tanulmányozni a Római levél 7. részét, amely a hívők és a törvény viszonyát vizsgálja. Figyelmeztettek titeket, hogy nehéz munka vár ránk, és csak az első hat verset néztük meg, amelyben Pál a házasság analógiáját veszi igénybe. Röviden szeretném ezt áttekinteni. Pál azt mondja, hogy ha egy nő házasságot köt egy férfival, akkor mindaddig, amíg a férfi él, nem mehet férjhez egy másik férfihoz. De ha a férje meghal, akkor szabadon férjhez mehet máshoz. Úgy alkalmazza ezt az analógiát, hogy a törvény szövetségén keresztül Izrael házasságban élt testi természetével. Mert a törvény olyan cselekedeteket követel meg, amelyek a testi természettel, a saját képességeinkkel kapcsolatosak, és nem veszi figyelembe Isten kegyelmét. De a kereszten, amikor Jézus meghalt, ezt a testi természetet kivégezték benne. És a testi természet halála miatt szabadon férjhez mehetünk máshoz. Akihez pedig férjhez megyünk, az az, aki feltámadt a halálból, az Úr Jézus. Tehát új házassági kapcsolatra léphetünk, nem a testi természetünk szerint, hanem a feltámadt és megdicsőült Úr Jézussal. És a vele való házassági egyesülésen keresztül képesek vagyunk megteremni a Szent Szellem gyümölcseit. Amíg még testben élünk, nem tudtuk megteremni a Szellem gyümölcseit, kizárólag a test cselekedeteire voltunk képesek, és Pál felsorolja ezeket a cselekedeteket a Galácia 5-ben, a 19. versről, és ezek között egyetlen jó cselekedet sincs. Ezt nagyon világosan látnunk kell. A test minden cselekedete rossz, és a Szellem minden gyümölcse jó. Nem úgy van, hogy mindegyikben van egy kevés jó és egy kevés rossz is, hanem szöges ellentétben állnak egymással. És ezt a Római levél 8. részében is látni fogjuk.

Miközben a házasság kapcsolatról beszélgettünk, érintettem egy kérdést, amely talán sértő volt néhányatok számára, vagy esetleg valaki felháborodott vagy zaklatott lett. Ez pedig a válás kérdése. Nem állt szándékomban, de nagyon mélyen foglalkoztat ez a kérdés, mert meggyőződésem, hogy ma számtalan keresztény férfi és nő megkötözöttségben vagy bűntudatban él szétesett házassága miatt. Amikor megírtam az „Isten, a házasságszerző” című könyvem, a kiadó, a „Chosen Books”, ezt mondta: „Írj egy fejezetet a válásról.” Én ezt feleltem: „Testvéreim, nekem enélkül is van éppen elég problémám, nem akarok még többet.” De ragaszkodtak hozzá, ezért én imádkoztam és kerestem Istent, és úgy éreztem, hogy Isten a fejezet megírására készítet engem. Nagyon nehéz volt megírni ezt a fejezetet. Ebben a könyvben, amelynek ez a témája: „Társunk megtalálása”, van egy fejezet az elváltak számára

és egy fejezet azoknak, akik nem lépnek házasságra. Nem tudok most foglalkozni ezzel a kérdéssel, de ha foglalkoztat téged az, amit mondtam a válásról, akkor mindkettőnk számára az lenne a helyénvaló, ha megvenné ezt a könyvet és elolvasná a „Válás és újrահázasodás” című fejezetet. Olvasd el figyelmesen és nézd meg, hogy amit mondok, az igei-e. Úgy vélem, hogy számtalan keresztény megkötözöttségben és büntudatban él, mert rossz tanítást kapott a válásról. Nekem, magamnak is büntudatom volt a rossz tanítás miatt a szolgálatom kezdetén. Én is így tanítottam. Számtalan levelet kaptam férfiaktól és nőktől egyaránt, akik elolvasták ezt a könyvet, ezt a fejezetet, és köszönetet mondtak nekem: „Köszönöm, hogy felszabadítottál a büntudatból és abból az érzésből, hogy csak másodosztályú keresztény vagyok.”

Csak ennyit akartam mondani, most pedig térjünk vissza a Római levél 7. részéhez. A vázlatunk második pontjával szeretnék foglalkozni, amely így szól: A törvény életre kelti és előhozza belőlünk a bűnt. Ha visszatérünk a törvényhez, amelytől megszabadultunk, akkor életre kel az óember, aki továbbra is bűnöző. Nézzük meg, hol van ez megírva, több helyen is szerepel. Először: egy pillanatra térjünk vissza a Római levél 3. részéhez, 20. vers. 3. rész, 20. vers. Pál ezt mondja: „*Mert a törvény cselekedeteiből 'nem fog megigazulni egyetlen halandó sem őelőtte.'*” Senki sem fogja elérni a megigazulást Isten előtt a törvény megtartása által. Aztán levonja a következtetést: „*Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik.*” A törvény nem képes arra, hogy megigazítson minket, hanem csak előhozza a bűnt és ráébreszt minket a bűn természetére, hatalmára és gonoszságára. Ez a törvény legfontosabb rendeltetése.

Aztán a Római levél 7. részéből is elolvasunk egy vagy két verset, hogy kihangsúlyozzam ezt a szempontot. 5. vers. Róma 7:5. „*Mert amíg test szerint éltünk, a törvény által ébresztett bűnök szenvedélyei hatottak tagjainkban, amelyek a halálnak termettek gyümölcsöt.*” Figyeljétek meg ezt a kijelentést, amely nagyon meglepő lehet néhány ember számára. A bűnök szenvedélyei, amelyeket a törvény felébresztett. A legtöbb ember nem így tekint a törvényre. Aztán a Római levél 7. rész, 7. verstől a 11. versig. „*Mit mondjunk tehát? A törvény bűn? Szó sincs róla! Viszont ha a bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által, és a kívánságot sem ismerném...*” Ez a szó kéjvágyat is jelent, és azt hiszem, Pál inkább a kéjvágyra gondolt, nem a kívánásra. „*...és a kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná: 'Ne kívánd!'*” Vagyis ne legyen kéjvágyad. A parancsolat, tehát a tízparancsolat csak annyit tett, hogy napvilágra hozta a kéjvágy vagy a kívánás természetét és hatalmát. Pál azt mondja, hogy enélkül soha nem ismertük volna fel a kéjvágy teljes és valódi természetét. Aztán folytatja: „*De a bűn a tiltó parancsolattól kapott ösztönzést, és szült bennem mindenféle kívánságot. Mert a törvény nélkül halott a bűn.*” Tehát a törvény ahelyett, hogy segített volna nekem, hogy legyőzzem a kívánságot, működött bennem és fokozta a kívánságot. Hiszem, hogy ez lélektani szempontból igaz. És ezt azért mondom, hogy segítek nektek. Ha vannak problémáid a kéjvágygyal, vagy a félelemmel, vagy a gyűlölettel, vagy a nehezteléssel, soha nem fogod legyőzni ezt magadban tiltó rendelkezésekkel. A helyzet az, hogy minél inkább a tiltó szabályokra összpontosítasz, annál nagyobb hatalma lesz fölötted a bűnnek. Ha állandóan ezt mondogatod: nem szabad kívánnom, nem szabad kívánnom, akkor az elméd megtelik a kívánczóság fogalmával. Ahelyett, hogy megszabadulnál a kívánságtól, a rabjává válsz. Ugyanez a helyzet a félelemmel és a nehezteléssel. Nem szabad neheztelnem az anyósomra, nem szabad neheztelnem az anyósomra. Amikor a következő alkalommal találkozol az anyósoddal, mi jut az eszedbe? A neheztelés. Nem ez a kivezető út.

Utána Pál tesz egy meglepő kijelentést, amihez egy pillanatra szeretnék visszatérni. Ezt mondja a 8. vers végén: „*Mert a törvény nélkül halott a bűn.*” Elmondhatom nektek, hogy évekig gondolkoztam ezen a kijelentésen. Hiszem, hogy Isten megmutatta nekem a választ, de egy kicsit tovább kell olvasnom, hogy ennek a szakasznak a tanulmányozása teljes legyen. 9. vers: „*Én is a törvény nélkül éltem valamikor. Amikor azonban jött a parancsolat, életre kelt a bűn, én pedig meghaltam...*” Értitek? „...és kitűnt, hogy éppen az életre adott parancsolat lett halálommá. Mert a bűn, miután ösztönzést kapott a parancsolattól, megcsalt engem, és megölt általa.” Miáltal ölt meg engem a bűn? Mondjátok meg! A parancsolat által. Úgy van. Ezek nem Derek Prince szavai. Sok évszázaddal azelőtt megírták, mielőtt én egyáltalán gondolhattam volna rá. Aztán a 16. versről a 21. versig. „*Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, akkor elismerem a törvényről, hogy jó. Akkor pedig már nem én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn. Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó...*” Időnként rájövök, hogy csak annyi különbség van köztünk és Pál között, hogy ő értette azt, amit mi nem értünk. „*Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs. Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn.*”

Látjátok, mit tett a parancsolat? Azáltal, hogy Isten törvényének oldalára állított minket, amely megmondja nekünk, mit kell tennünk, aztán felfedeztük, hogy minél inkább próbáljuk megtenni, annál kevésbé sikerül, felfedeztünk valamit magunkban, amely a legjobb szándékaink ellen cselekszik. Mi a neve ennek a valaminek? Bűn, úgy van. Mit tett tehát a törvény? A nyilvánosságra kényszerítette a törvényt. Korábban is ott volt, de nagyon gyakran nem tudtunk róla. A törvénynek tehát Isten által meghatározott célja van, de nem az a célja, hogy megigazítsa az embereket. Ezt másképpen lehet elérni.

Akkor most térjünk vissza ahhoz, ami szerintem egy meglepő kijelentés, a 9. versben. „*Én is a törvény nélkül éltem valamikor. Amikor azonban jött a parancsolat, életre kelt a bűn, én pedig meghaltam...*” Szeretnék elmondani nektek három magyarázatot arra, amit Pál mondott: „*Én is a törvény nélkül éltem valamikor. Amikor azonban jött a parancsolat, életre kelt a bűn, én pedig meghaltam...*” Először is: Ádám leszármazottjaként Pált bizonyos értelemben Ádám képviseli, mint valamennyiünket. Ádám élt a kertben. Tökéletes lény volt, minden romlottság vagy hiba nélkül. Nem tudjuk, mennyi ideig maradt meg ebben az állapotban. Lehet, hogy évszázadokig, ezt nem tudhatjuk. De amikor jött a parancsolat, a bűn életre kelt. Feltámadt benne a lázadás, és pontosan azt tette, amit Isten megtiltott neki. Valószínűleg sok ezer fa volt a kertben, de ő pontosan a tiltott fáról akart enni. Értitek? És amikor evett róla, a bűn életre kelt, ő pedig meghalt. Isten figyelmeztette őt: azon a napon, amikor eszel róla, biztosan meghalsz. Nem halt meg fizikailag, mert utána még sok száz évig élt, de meghalt szellemileg. Lázadása miatt elszakadt Istentől. Már nem volt alkalmas arra, hogy Isten jelenlétében éljen. Amikor Isten megjelent a kertben Ádám elrejtőzött. Ismeritek a történetet.

Ez az egyik lehetséges magyarázat, amely valamennyiünkre vonatkozik, mivel valamennyien Ádámtól származunk. Aztán Pál izraelita volt, míg a legtöbben nem vagyunk azok. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy Izraelt nem a törvény szabadította meg az egyiptomi rabszolgaságból. A törvény nem tudta őket megszabadítani. Mi szabadította meg őket? A hit a húsvéti bárányban és annak kiontott vérében. Nem a törvény szabadította ki Izraelt Egyiptomból. A hit szabadította meg őket Egyiptomból. A helyettesítő áldozatba vetett hit. De amikor megérkeztek a Sinai-hegy lábához, Isten bemutatta nekik a törvényt. És ők nagyon meggondolatlanul ezt mondták: mindent megteszünk, amit Isten parancsol. Mire

támaszkodtak, amikor ezt mondták? A testi természetükre. Ezt mi meg tudjuk csinálni. Mi történt? Mi volt a legelső dolog, ami ezután történt? Megszegték az első parancsolatot, nem valami mellékes kis parancsot, hanem a legelső parancsolatot: Ne legyenek néked idegen isteneid énelőttem, ne csinálj magadnak faragott képet. Ez nem véletlen. Ez annak az eredménye, hogy a testben bíztak. Abban a pillanatban, amikor elkezdünk a testben bízni, életre kel bennünk ez a lázadó, ami csak lázadást tud teremni. Semmi mást nem tud teremni, csak lázadást. Pál ezt mondja: tudom, hogy bennem, vagyis a testemben semmi jó nem lakik. Szeretném, ha ezt közösen elmondanánk. Csak akkor mondd, ha el is hiszed. De ha hiszed, hogy ez igaz, akkor mondd el utánam. Tudom, hogy bennem, vagyis a testemben, semmi jó sem lakik. Sokunknak nagyon sok időbe telik, mire ezt megértjük. Úgy gondolom, hogy mindenkinek végig kell járnia a saját zarándokútját, de nagyon sokáig tartott, mire szembe tudtam nézni ezzel a ténnyel: a testi természetemben semmi jó sem lakik. Ostobaság arra számítani, hogy majd valami jó jön ki belőle. Mert ha nincs benne semmi jó, akkor nem is fog kijönni belőle semmi jó.

Ez tehát annak alkalmazása, hogy Pál zsidó volt. Izrael Egyiptomból jött ki azáltal, hogy hitt a húsvéti bárányban, és éltek Istennek. De amikor eljött a parancsolat, a saját testi természetükben bíztak, a bűn életre kelt és ők elszakadtak Istentől. Meghaltak. Ez nem azt jelenti, hogy örökre elszakadtak tőle, mert Isten lehetővé tette a számukra a visszatérést és a megtérést. De hit által kellett visszatérniük, nem a törvény betartása által. Aztán azt hiszem, hogy ez a kijelentés: *„Én is a törvény nélkül éltem valamikor. Amikor azonban jött a parancsolat, életre kelt a bűn, én pedig meghaltam”*, hiszem, hogy ez Pál saját keresztény tapasztalatainak a nagyon is szemléletes leírása. Én az átlagosnál több kapcsolatot tartok fenn zsidókkal és muzulmánokkal egyaránt. A júdaizmus és az iszlám egyaránt teljes egészében a cselekedetek vallása. És ezt szilárdan ki is jelentik. Megvetik a keresztényeket, akiknek nem kell „munkálkodniuk”. Mindenféle rosszat mondanak a kereszténységről, mivel nekünk nem kell munkálkodnunk és mivel fogalmuk sincs arról, hogy valójában mit is kritizálnak, és támadják a kereszténységet emiatt. Évekig tűnődtem ezen a kijelentésen, míg végül ezt mondtam: Ez igaz. Minden zsidó, akit valaha is ismertem és aki megtért Jézushoz, egy időre visszatért a törvénykezéshez. Ezt gondoltam: ez igaz a zsidókra. És egészen biztosan igaz a muzulmánokra is. Én nem vagyok zsidó, lehet, hogy tévedek, de el tudom képzelni, hogy soha nem élt olyan zsidó, vagy muzulmán ember, aki megtért Jézushoz és teljesen megszabadult a törvénykezéstől az első lépésben. Ezt nagyon nehéz megtenni. Zarándokutunkon ez a legnehezebb feladat, hogy megmeneküljünk a törvénykezéstől.

Aztán ezt gondoltam: milyen érdekes, hogy ez velem is megtörtént. Nem akarok a részletekbe belemenni, de miután már körülbelül öt éve keresztény voltam, ezt mondtam, feleségül vettem egy csodálatos nőt, az első feleségemet, Lydiát, volt egy csodálatos gyermekotthonunk Jeruzsálemben, és ezt a gyermekotthont teljesen betöltötte a Szent Szellem. A kislányaink a Szellemben jártak, csodálatosan imádkoztak, látomásaik voltak, imameghallgatásokat éltek át. Én lettem ennek a háztartásnak a feje, és én ezt gondoltam: szükségünk van szabályokra ebben a házban. Meg kell határoznunk az imádkozás és a bibliatanulmányozás idejét. Isten bocsásson meg nekem, de meg is tettem. És sok mindent elrontottam, amit Isten tett. Isten végül kegyelmesen helyreállította a dolgokat. De teljes mértékben megértettem, hogy én magam könnyen a törvénykezés áldozatává válhatok. Többször is, még a közelmúltban is belekeveredtem olyasmibe, ami egyértelműen törvénykezés volt. Ne is beszéljünk többet erről. Hála legyen Istennek, ő kimentett engem ebből!

Ezzel nem azt akarom mondani, hogy a törvény rossz. Pál ennek pont az ellenkezőjét állítja, azt mondja, hogy a törvény teljességgel jó. Nem a törvényben van a hiba, hanem bennünk. Nézzük meg tehát, mit mond itt Pál a törvényről. Egy pillanat. Mielőtt ezt megtennénk, hadd mutassak meg nektek még valamit a törvényhez való visszatérésről. Szinte mindig idézem ezt az ígét, amikor prédikálok. Jeremiás 17:5. Megkeresem, de fejből is el tudom mondani. Lássuk, megtalálom-e. *„Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, aki emberben bízik...”* Ez téves fordítás, a héber azt mondja, hogy aki a testben bízik. *„...és testbe helyezi az ő erejét, a szíve pedig elfordult Istentől.”* Ugye értitek, hogy ez törvénykezés? Miután megismertük az Urat, megízleltük kegyelmét és megtapasztaltuk természetfeletti hatalmát és a bűntől való szabadítását, utána megint elkezdünk a saját képességeinkben, a saját szabályainkban, a saját programjainkban bízni, mindazokban a dolgokban, amelyek a gyülekezetekben folynak, a szívünk eltávozik az Úrtól, és testvéreim, a legfontosabb tény az, hogy átok alá kerülünk. Átkozott az az ember, aki miután megismerte az Urat, megtapasztalta az ő hatalmát, és aztán visszatér a saját erejéhez és erőfeszítéseire.

Úgy ítélek meg a dolgokat, ahogyan akarjátok, de nekem az a véleményem, hogy a legtöbb hitvalló keresztény gyülekezet ma ebben az állapotban van. Szinte mindegyik fontosabb mozgalom az egyház történetében úgy indult, hogy megismerték a Szent Szellem hatalmát, különben el sem indult volna. Nem akarok egyetlen vallásfelekezetet sem megnevezni, de mindenkinek az eszébe fog jutni néhány ilyen felekezet, amely Isten hatalmas embereivel és hatalmas megnyilvánulásaival kezdődött, és most a testben bíznak. A saját erőfeszítéseikben bíznak, vannak programjaik, szabályaik, rendszereik, és ahelyett hogy elnyernék Isten áldását, átok alatt vannak. Én is végigjártam ezt az utat, és tudom, mi történik ilyenkor. Én magam is átok alá kerültem. Sok embert láttam átok alá kerülni. Hála legyen Istennek, aki irgalmas és hűséges, és megnyitotta a szememet, ezeknek a jelenségeknek a meglátására. De számtalan példát tudnék mondani, ami az egyház történetében megesett. Nem játszhatunk Isten áldásával. Ő ingyen adja, de elvárja, hogy nagyra értékeljük. Elvárja, hogy ismerjük el: teljes mértékben az ő kegyelmétől és természetfeletti hatalmától függünk. Nem lehetsz keresztény a saját erőd és erőfeszítéseid által. A kereszténység olyan szinten van, amit soha nem fogsz elérni. És ha ezt megpróbálsz a saját erődből és erőfeszítéseid által elérni, miután megismerted Isten természetfeletti kegyelmét és hatalmát, akkor átok alá kerülsz. Azt hiszem, elolvasom a következő verseket is. Ez történik az ilyen emberrel. *„Mert olyanná lesz, mint a hangafa a pusztában, és nem látja, hogy jó következik, hanem szárazságban lakik a sivatagban a sovány és lakhatatlan földön.”* Micsoda leírás ez az átok alatt lévő emberről! Isten felnyitotta a szememet ennek az igazságnak a megértésére, de erre ma nincs időnk, de az átok alatt lévő ember olyan, mint a sivatag bozótja. Körülötte mindenhol áldás, virágzás és szabadság tapasztalható, de ő olyan, mint a kiszáradt bozót. Soha nem érzi az esőt, soha nem élvezi a zöldellést, mert átok alatt van. Azt hiszem, hogy a legáltalánosabb oka annak, amiért keresztények átok alá kerülnek, a törvénykezés. Ha megkeresitek a Galáciai levelet, láthatjátok, hogy ez ennek a levélnek a témája. A lényegét a 3. rész foglalja össze. *„Ostoba galáciaiak! Ki ígézett meg titeket?”* Tudjátok, mit jelent az, hogy „megigézni”? Szent Szellemmel betöltött keresztények voltak, mégis megigézték őket. Miből tudta Pál, hogy megigézték őket? Abból, hogy szemük előtt tévesztették a megfeszített Jézust. *„Ki ígézett meg titeket, akinek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha köztetek feszítették volna meg.”* Mi volt a bizonyíték? *„Amit Szellemben kezdtetek el, azt most testben akarjátok befejezni?”* Ez ostobaság. Aki ezt megpróbálja, azt megigézték.

Aztán Pál továbbmegy: ha visszatértetek a törvény alá, akkor átok alá kerültök. Emlékezteti őket, Galácia 3:10: *„Átkozott mindenki, aki nem teljesíti mindazt, aminek a teljesítése meg van írva a törvény könyvében.”* Ha megpróbáltok a törvény alapján

megigazulni, akkor mindig be kell tartanotok az egész törvényt, különben átok alá kerültök. Én azt javaslom, hogy ezt ne próbáljátok meg, mert egészen biztos, hogy nem fog sikerülni.

Most térjünk vissza ahhoz a kijelentéshez, amellyel be szeretném fejezni: nem a törvényben van a hiba. Olvassuk ezt el gyorsan a Római levél 7. részében, mielőtt befejeznénk ezt az alkalmat. Római levél 7. rész, remélem, megtalálom. Róma 7:7. *„Mit mondunk tehát? A törvény bűn? Szó sincs róla. Ellenkezőleg: nem is ismerném a bűnt.”* Aztán a 12. versről a 14. versig. *„A törvény tehát szent, a parancsolat is szent, igaz és jó. Akkor a jó lett halálommá? Szó sincs róla. Inkább a bűn...”* Aztán a 14. versben folytatódik. *„Tudjuk ugyanis, hogy a törvény szellemi, én pedig testi vagyok: ki vagyok szolgáltva a bűnnek.”* A törvénnyel tehát nincs semmi baj. A törvény jó, szent, tökéletes és szellemi. Ne hibáztassátok a törvényt. Nem a törvényben van a hiba, hol van a hiba? Bennünk, a testünkben. A törvénynek rendkívül fontos funkciója van. Szembeállít minket testi természetünk valós jellegével. Használtam a „törvénykezés” szót. Talán hasznos lesz meghatározni a jelentését, erre még van időnk. Nem akarom értelmetlenül használni ezt a szót. Két meghatározást is elmondok a törvénykezésről. Először is: a törvénykezés kísérlet arra, hogy elérjük a megigazulást Isten előtt valamilyen szabályok betartása által. Érthető? Mindegy, kinek szabályait próbálsz betartani. Lehet az katolikus szabály, baptista szabály, pünkösdi szabály, ha te megpróbálsz megigazulni Isten előtt ezeknek a szabályoknak a betartásával, akkor beleestél a törvénykezésbe. Azt kell mondanom, hogy emberek tömegei tartoznak ebbe a kategóriába. Ha valahova be lehet engem sorolni, akkor pünkösdi vagyok. De azt kell mondanom, hogy sok drága testvérem a pünkösdi mozgalomban nem a Szellem szabadságában él, mert beleestek a törvénykezésbe. Valamilyen szabályok foglyai lettek. Nincs semmi baj a szabályokkal. Szükségünk van szabályokra. Akkor van baj, ha azt képzeljük, hogy ezeknek a szabályoknak a betartásával megigazulhatunk Isten előtt. Értitek? Én nem a törvényteleniséget prédikálom. Nem azt mondom, hogy mindenféle utat ki kell próbálni, vagy hogy azt tehetitek, amit csak akartok. Csak ezt mondom: ne csaljátok meg magatokat és ne gondoljátok azt, hogy az összes szabályt betarthatjátok. Az egyik barátom azt mondta, hogy a főpásztoruk felállított 33 szabályt. Valaki egyszer odament hozzá és megkérdezte: hogy lehet az, hogy a tízparancsolatban csak tíz szabály van, neked meg van 33? De ha te betartod mind a 33 szabályt, attól nem fogsz megigazulni. Értitek? A másik lehetséges meghatározás a törvénykezésről: ha valamivel kiegészítjük azt, amit Isten megkövetel a megigazuláshoz. Senkinek sincs joga ahhoz, hogy bármit is hozzátegyen ahhoz, amit Isten a megigazulásunk érdekében megkövetel. Isten ezt mondja: én csak annyit kérek, hogy higgyetek Istenben, aki megszabadította Jézust a halál kötelékeiből és feltámasztotta őt a halálból. Csak ennyit kell tennetek ahhoz, hogy igazak legyetek.

*****

Az előző alkalom során eléggé részletesen beszéltem arról a rendkívül meglepő kijelentésről, hogy a törvény a felszínre hozza a törvényt. Ahelyett, hogy győzelmet adna a bűn felett, valójában megerősíti a bűnt és kiváltja belőlünk a bűnt. Ez a kijelentés, amely legalább fél tucatszor szerepel a Római levélben, és valószínűleg máshol is, nagyon megdöbbeníti a legtöbb embert. Ezért eltűnődünk a törvény funkcióján, és az volt a válasz, hogy a törvény nem szabadít meg minket a bűntől, hanem szembeállít minket a bűnnel és testi természetünk örökölt gonoszságával és gyengeségével. Ilyen módon elvisz minket arra a helyre, ahol rálépünk Isten alternatív útjára, amely a hit útja, nem pedig a cselekedetek útja.

Most folytatjuk a Római levél 7. részének tanulmányozását, és szeretnék rámutatni arra, hogy ha szembeállítanak minket a törvénnyel, akkor általában elkezdődik bennünk egy belső szellemi konfliktus. Elkezdődik bennünk egy háború. Pál valójában arról beszél, hogy fogságba vittek minket abban a háborúban, amely a bűn ellen folyik a tagjainkban. Azt hiszem, hogy minél inkább próbálunk jók lenni és jót tenni, annál inkább a tudatára ébredünk ennek a belső konfliktusnak. Azoknak az embereknek, akik nem törődnek a megigazulással vagy a megjavulással, valószínűleg nincsenek ilyen konfliktusaik. De minél többet foglalkozik valaki ezzel és minél inkább szeretne megjavulni és jót tenni, annál inkább a tudatára ébred ennek a belső konfliktusnak. Azt hiszem, hogy a Biblia kiválóan élénk tárja ezt a konfliktust Rebeka példájában. Emlékeztek, Rebeka Izsák felesége volt, és már sok éve házasságban voltak, de nem volt gyermekük. Rebeka meddő volt. Nem tudom, feltűnt-e már nektek az, hogy a Bibliában milyen sok nő meddő volt azok közül, akiket Isten kiválasztott arra, hogy egy-egy fontos személyt megszüljenek. Sára, Rebeka, és még sokan mások. Úgy tűnik, hogy Isten elvisz minket arra a helyre, ahol imádság útján kell elérnünk Isten kijelentett akaratának beteljesülését. Azt hiszem, hogy ezt sok hívő megtapasztalta. Isten megmutatja az ő akaratát, amit lehetetlenség elérni. Isten azért helyez minket olyan helyzetbe, hogy az ígéretet ne tudjuk elérni, hogy imádság útján érijük el a lehetetlent.

Olvassuk el Mózes 1. könyve 25. részében a 21. versről, mit ír Rebekáról. 1Mózes 25:21-től. *„És könyörgött Izsák az Úrnak az ő feleségéért, mert meddő volt, és az Úr meghallgatta őt, és teherbe esett Rebeka, az ő felesége.”* Tehát drága szülők, kedves házasságok, akik vágyakoznak gyermekekre, de nincs gyermekük, ne adjátok fel. Számtalan olyan házaspárt ismerek, akik meddők voltak és akikért imádkoztunk Ruth-szal, és amikor megtörtük a meddőség átkát, hamarosan megtudtuk, hogy útban van egy kisbaba.

Folytassuk Rebeka történetét, 22. vers: *„Tusakodnak vala pedig a fiak az ő méhében. Akkor monda: Miért vagyok így?”* Más szavakkal: Istenem, mi ennek az értelme? Mi ez a nagy küzdelem bennem? *„Elment azért, hogy megkérdezze az Urat. És az Úr így válaszolt: Két nemzetség van a te méhedben és két nép válik ki a te belsődből, egyik nép a másik népnél erősebb lesz, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek.”* Ez ellentétben áll a megszokott tradíciókkal és kultúrákkal, különösen a Közel-Keleten. *„És eljött az ő szülésének napja, és két gyermek volt az ő méhében. Megszületett az első, aki vörös volt és szőrös, mint egy pokróc, ezért elnevezték Ézsauinak. Aztán megszületett a testvére, a kezével Ézsau sarkába kapaszkodva, ezért elnevezték Jábóbnak.”* A Jákób szó a „sarok” szóból származik. A héberben a „sarok” úgy hangzik, hogy „akov”, és a héberben a Jábób úgy hangzik, hogy Jakov, és ezt jelenti: aki megfogja a sarkamat. Erről nevezték el őt. *„Aztán megszületett a testvére, a kezével Ézsau sarkába kapaszkodva, ezért elnevezték Jábóbnak Izsák hatvan éves volt, amikor megszülettek.”* Tehát ilyen sokat kellett várnia arra, hogy gyermekei legyenek. De szeretnék ennek kapcsán megmutatni valamit. Rebeka méhében harcoltak egymással a magzatok, és ő nem értette, mi történik, ezért elment, hogy megkérdezze az Urat, aki ezt felelte: kétféle ember van benned. Nem válaszolt részletesen, de ezt mondta: a megszokott

kultúrával és szokásokkal ellentétben, amikor megszületnek, a nagyobbik a kisebbiknek a szolgája lesz. Először megszületett Ézsau, aztán Jákób. Ézsau az egész Bibliában a testi természet, vagy a testi ember jelképe, Jákób pedig a szellemi beállítottságú ember jelképe. Ez nem azt jelenti, hogy Jákób mindig jó volt. Talán felmerül bennetek a kérdés, miért mondta ezt Isten: Ézsaut gyűlöltem, Jákóbot viszont szerettem. Ma, a mai kultúránkban Ézsau lenne a jó fiú, és Jákóbbal fordulnának szembe az emberek. Ez egy nagyon érdekes tény, de igaz. Ézsau nem tett semmi különösebben rosszat, Isten azt gyűlölte benne, hogy nem törődött szellemi születési előjogaival. Képes volt egy tál főzelékért eladni elsőszülöttségi jogát. És Isten gyűlöli ezt a közömbösséget és érdektelenséget. Ha valaki nem törődik Isten kegyelmével és szellemi áldásaival, ez mindig kiváltja Isten haragját.

Jákób különös jellemzője az volt, hogy nagyra értékelte a születési előjogokat és az azzal járó áldást. Meglehetősen gonosz módon szerezte meg ezeket a jogokat, nagyon sok olyasmit tett, amit nem kellett volna, és meg is fizetett ezért. De mindezekon keresztül megőrizte ezt a különleges tulajdonságát, ami minden rosszat kiegyensúlyozott: eltökélten meg akarta szerezni a születéssel együtt járó előjogokat. Ennél jobbat senkiről sem lehet elmondani. Tehát kétféle természetet látunk. A testi természet nem törődik Isten dolgaival és áldásával, csak jól akarja érezni magát, együnk sokat, legyen sok pénzünk, szép ház, úszómedence, ez számít értéknek Amerikában és még sok más helyen is. A szellemi ember nem jó. Sok szempontból igazi csirkefogó. De van egy kiemelkedő tulajdonsága. Tűzön-vízen keresztül is meg akarja szerezni Isten áldását. Ennek egy nagy birkózás lett az eredménye, amikor Jákób egész éjszaka tusakodott az angyallal. Nem sok embernek kell egész éjszaka birkóznia egy angyallal. Erős és eltökélt ember volt. Úgy hagyta el a küzdőteret, hogy egyik ízülete kiugrott a helyéről. Ettől kezdve sántított. Nagyon sok ember belerokkan az Istennel való találkozásba. Életének hátralévő részében nem a saját erejéből jár. Jákób legalább megtanulta, hogy a saját erejéből semmit sem tud elérni. Végül ezt mondta az angyalnak, aki az ő Megváltója, a Messiás volt: Nem engedlek el, amíg meg nem áldasz. Feltétlenül meg akarom szerezni az áldásodat.

Ez nagyon valóságos a számomra, mert aznap éjjel, amikor találkoztam Jézussal, a Biblia tényleges ismerete nélkül, végül ugyanezekhez a szavakhoz jutottam el. Nem engedlek el, amíg meg nem áldasz. Életemben ez volt az első alkalom, amikor kapcsolatba kerültem Vele. Ez a történet tehát nagyon is valóságos a számomra. A lényeg, amit el akarok mondani: Ne zavarjon meg titeket, ha konfliktus zajlik bennetek. Mert vannak közöttünk olyanok, akikben egy-egy Jákób lakik. Mindenki van egy Ézsau. De ha Ézsau mellett Jákób is lakik bennetek, akkor ennek konfliktus lesz az eredménye. Ez a két természet nem tud kijönni egymással.

Folytassuk ezt a történetet, bocsánat, azt akartam mondani, hogy térjünk vissza a Római levél 7. részéhez, és nézzük meg a konfliktusból kivezető utat. Egyértelmű, hogy Pál ismerte ezt a konfliktust. Nagyon erősen megtapasztalhatta, és ezt mondja a Római levél 7. részének végén, a 24. és a 25. versben: „*Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?*” Vagy ebből a halott, testi természettől. Ettől a testi természettől, amely mindig Isten ellen hadakozik, és amely ellenáll a legjobb szándékaimnak, amellyel be akarom tartani Isten törvényét. Ki szabadít meg engem? Ez egy gyötrődő felkiáltás. A fordítások ezt nem igazán adják vissza. De a görög szövegben... a szöveg így folytatódik: *Hála legyen Istennek Jézus Krisztus, a mi Urunk által!* De valójában ez van megírva: *Hála legyen Istennek, amiért van kivezető út Jézus Krisztus, a mi Urunk által.* Ezt szeretném a szívetekbe vésvni. *Van kivezető út Jézus Krisztus, a mi Urunk által.*

Ez az út a kereszten át vezet, Jézus helyettesítő áldozatán és halálán keresztül. Lapozzunk vissza a Róma 6:6-hoz, amely ezt mondja: A mi óemberünk, a testi természetünk megfeszített vele. Kivégezték. Ezért mi megszabadulhatunk a testi természetünktől, és eljuthatunk a teljességre, a szabadságra és az életre a Szellemben. De ez kizárólag Jézus helyettesítő keresztáldozata által lehetséges. Csak akkor lehetséges, ha megteszünk két dolgot. Emlékezzek, mit mond a Római levél 6. része? Ha ezt tudjuk, és elismerjük, hogy igaz. Tudjuk, hogy az óemberünk megfeszített vele együtt, és az óembert halottnak tekintjük. Mindaddig, amíg hit által halottnak tekintjük az óembert, ezt meg is fogjuk tapasztalni. Ezért szembetaláljuk magunkat azzal a ténnyel, hogy csak két lehetőségünk van. Ezek a következők: Vagy a törvény alatt vagyunk, a bűn uralma alatt, vagy a kegyelem és a Szent Szellem vezetése alatt, szabadon a törvénytől és a bűntől. Ez a két alternatíva kölcsönösen kizárja egymást. Nem élhetsz mindkettőben egyszerre. Ez nagyon fontos tény.

Egy pillanatra keressük meg újból a Róma 6:14-et. Van itt egy megállapítás. *„Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltetek.”* Már rámutattam arra, hogy ez egyértelműen azt jelenti, hogy ha te a törvény alatt élsz, akkor a bűn uralkodni fog rajtad. Ha a kegyelem alatt élsz, akkor nem vagy a törvény alatt. Nem lehetsz egyidőben a törvény és a kegyelem alatt, ezt soha ne felejtsetek el. A másik lehetőség az, hogy a kegyelem alatt vagyunk és a Szent Szellem vezet minket. Ez rendkívül fontos. Mert sok ember ezt mondja: mivel nem vagyunk a törvény alatt, ezért azt csinálhatok, amit akarok. Ez teljesen rossz. A törvény alatt élés ellentéte nem az, hogy azt csinálunk, amit akarunk, hanem az, hogy a Szent Szellem vezet minket. És hadd mondjak nektek valamit. A Szent Szellem soha nem vezet titeket olyan cselekedetekre, amelyek gonoszak vagy nem kedvesek Isten előtt. Ez biztos. Bízhatok benne, sokkal inkább mint a saját törekvéseidben, amelyekkel a törvényt akarod betartani.

Nézzük meg most ezt a kijelentést, amelyet Pál nagyon határozottan kijelent a Római levél 8. rész 14. versében. Csak később fogunk ide megérkezni, de most el kell olvasnunk. Róma 8:14. *„Akiket pedig Isten Szelleme vezérel, azok Isten fiai.”* És ez a kifejezés az érett fiakra vonatkozik. Annak érdekében, hogy Isten gyermeke lehess, újjá kell születned a Szent Szellem által. Ezt tudjátok. De annak érdekében, hogy éretté válhass Krisztusban, a Szent Szellem vezetése alatt kell élned. Egyetlen út vezet az érettséghez: a Szent Szellem vezetése. Azt kell mondanom, hogy számtalan ember újjászületik a Szent Szellem által, aki soha nem tanulja meg, hogyan kell a Szent Szellem vezetése alatt élni, és egész életükben szellemi csecsemők maradnak. Mert egyetlen út vezet az érettséghez: a Szent Szellem vezetése, a Szent Szellem rendszeres, folyamatos vezetése. Ez a szó folyamatos jelen időben áll. Ők és csak ők az Isten fiai. Hadd szögezzem le tehát nagyon egyértelműen. A törvény alatt élés ellentéte az, hogy a kegyelem alatt élünk. És ha a kegyelem alatt vagy, akkor a Szent Szellem vezet téged. Soha nem mondd ezt: Prince testvér azt mondta, hogy semmiféle szabályt nem kell betartanunk, ezért azt tehetünk, amihez kedvünk van. Ez teljesen téves. A szabályok betartásának alternatívája a Szent Szellem vezetése. A szabályokkal nincs semmi baj, csak éppen nem tudod azokat betartani. Ezért a másik lehetőséget kell választanod. Bízz a Szent Szellemben. Tanulj meg az ő vezetése alatt élni. Ő soha nem vezet téged félre.

Most nézzük meg egy pillanatra a Galáciai levél 5. részét. Ugyanezt az igazságot olvashatjuk itt is. Galácia 5:18. *„Ha pedig a Szellem vezet titeket, nem vagytok törvény alatt.”* Ez a napnál is világosabb. Ez a két lehetőség kölcsönösen kizárja egymást. Ha a Szellem vezet titeket, nem vagytok törvény alatt. Ha a törvény alatt vagytok, akkor nem vezet titeket a Szent Szellem. De az érettséghez vezető egyetlen út a Szent Szellem vezetése. Tehát ha a törvény alatt vagy, akkor soha nem juthatsz el az érett állapotra.

Rendben. Most nézzük meg a Timóteushoz írt első levelet. 1. fejezet. Ez az egyik olyan szakasz, amelyet olyan sokszor figyelmen kívül hagynak. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de ez a szakasz annyira világosan leleplezi sok keresztény gondolkodásmódját. Nem akarom megdöbbeníteni az embereket, de néha nagyon szeretnék felébreszteni sok embert. 1Timóteus 1:9. Pál ezt mondja, inkább a 8. versből. *„Mi azonban tudjuk, hogy a törvény jó, ha valaki a törvény szerint él azzal. És tudjuk azt is, hogy a törvény nem az igaz ellen van...”* Megigazultál hit által Jézus Krisztusban? Igen, vagy nem? Akkor a törvény nem neked szól. Hadd soroljam fel azokat az embereket, akiknek szól a törvény, és vizsgálj meg, hogy közülük tartozol-e. *„A törvény a törvényszegők és az engedetlenek, a hitetlenek és a bűnösök, a szentségtelenek és a szentségtörők, az apa- és anyagyilkosok, az embergyilkosok, a paráznák, a fajtalanok, az emberrablók, a hamisan esküvők ellen és mindazok ellen van, ami csak ellenkezik az egészséges tanítással.”* Akarsz ezen a listán szerepelni? Ezek ellen van a törvény. Aztán Pál összefoglalja: *„Ez pedig a boldog Isten dicsőségéről szóló evangélium, amely énreám bízott.”* Ez az evangélium üzenete: nem igazulhatsz meg a törvény betartása által. A megigazulás elérésének egyetlen útja a Jézus Krisztus engesztelő áldozati halálába és feltámadásába vetett hit.

A Galáciai levélben Pál egy hasonlatot alkalmaz a pátriárkák korából. Ábrahám két fiáról beszél. Először Izmáelről, aztán Izsákról. Mindkettő egy-egy típus. Izmáel a rabszolganő, Hágár fia volt. Pál ezt mondja a Galáciai levélben: Hágár megfelel a Sinai-hegynél kötött szövetségnek. A törvény szövetségének. Izmáel tehát a törvény, a test cselekedeteinek előképe. Annak az eredményeként született, hogy Ábrahám minden tőle telhetőt el akart követni Isten céljainak elérése érdekében, a saját erőfeszítései által. Elveszítette a türelmét, megunta a várakozást a megígért fiúra, és a feleségére hallgatott, aki ezt mondta: legyen gyermekünk a rabszolganőmtől, Hágártól. Akkoriban ez nem számított erkölcstelenségnek, teljesen törvényes volt abban a kultúrában. De nem hitből volt. Nem a hit cselekedete volt. A Biblia ezt mondja: ami nem hitből van, az bűn. Tudtátok? Róma 14:23. Ami nem hitből van, az bűn. Állítom nektek, hogy Isten megbocsátott Ábrahámnak, de mégis súlyos árat kellett fizetnie ezért a tettéért, és még ma is fizetjük ezt az árat, 4000 évvel később még mindig Izmáel leszármazottai jelentik a problémák legfontosabb forrását Izsák leszármazottai számára.

Lehet ezt figyelmeztetésnek értelmezni arra nézve, hogy mindig tartózkodjunk a test cselekedeteitől? Mert együtt kell élnünk a következményekkel. Egy érdekes tény Ábrahámmal kapcsolatban: soha nem azért követett el hibákat, mert nem tette meg azt, amit Isten mondott neki. Mindig azért hibázott, mert többet akart tenni, mint amit Isten mondott neki. Feltételezésem szerint a legtöbb elkötelezett keresztény nem ott követ el hibákat, hogy engedetlenségből nem teszi meg azt, amit Isten mondott, hanem többet akarnak tenni annál, amit Isten mondott, és a saját kezükbe veszik a kezdeményezést. Ennek eredménye mindig egy Izmáel. Mi az, amit néha a legnehezebb megtenni? Várni. Úgy van. Izmáel is azért született, mert Ábrahám belefáradt a várakozásba.

Most szeretném elolvasni, amit Pál mond itt a Galáciai levélben. Azt mondja, hogy amikor Izsák megszületett, Izmáel azonnal elkezdte kigúnyolni. A test mindig gúnyt űz a szellemből. Sára dühös lett, és ő is előállt a saját tanácsaival. Jellemzően a test cselekedete, mert ezt mondta: van egy fiad Hágártól. Űzd el a rabszolganőt és a fiát. Ábrahám mindig megfogadta Sára tanácsát. Sára az első alkalommal tévedett, a második alkalommal igaza volt. Ez az üzenet: amikor megérkezett a hit és a kegyelem gyermeke, nem maradt hely a rabszolganő és gyermeke számára. Űzd ki a törvényt és a test cselekedeteit, amikor a hit

gyermeke megérkezik. Figyeljétek meg, hogy Izsák nem Ábrahám képességeinek volt az eredménye, hanem Isten természetfeletti beavatkozásának volt a gyümölcse. Csak ez az elfogadható. Ha a saját képességeinkből teszünk valamit, az soha nem elég arra, hogy elnyerjük Isten tetszését. A természetfeletti szinten kell mozognunk. Ez nem azt jelenti, hogy szuperkeresztényekké kell lennünk, hanem azt, hogy keresztényként kell élnünk. A saját képességeink szintjén nem tudjuk megélni a keresztény életet. Csak olvassátok el a Hegyi Beszédet, és kérdezzétek meg magatoktól: mennyit tudtok ebből betartani a saját képességeitek alapján. Megismétlem: a kereszténység nem egy sor szabályból áll.

Most elérkeztünk valami rendkívül fontos kérdéshez. Ha valaki, aki korábban már megismerte a kegyelmet, újból visszatér a törvény alá, most tehát nem azokról van szó, akik soha nem ismerték a kegyelmet, de ha már megismerted a kegyelmet, aztán visszatérsz a törvény alá, akkor már nem vagy a kegyelem alatt. Nem lehetsz egyidőben a törvény és a kegyelem alatt. Galácia 5:3-4. Mi volt a baj a galáciai gyülekezettel? Csodálatos módon megismerték Isten természetfeletti kegyelmét és hatalmát, aztán a hamis tanítók miatt, zsidó tanítók miatt, úgy érezték, hogy vissza kell térniük Mózes törvényének betartásához. Pál sokkal jobban felháborodott a galáciaiak miatt, mint bármely másik gyülekezet miatt. Ez az egyetlen gyülekezet, amelynek nem írta azt, hogy hálát ad értük Istennek. Pál hálát adott Istennek a korinthusi gyülekezetért, még akkor is, ha házasságtörés, vérfertőzés, iszákosság volt közöttük, akkor is ezt mondja: hálát adok értetek Istennek. De amikor elkezd írni a galáciaiaknak, annyira fel van háborodva, hogy ahelyett, hogy hálát adna Istennek, ezt mondja: csodálkozom, hogy ilyen hamar elfordultatok Isten kegyelmétől. Azt hiszem, Pál nagyon ideges volt, amikor ezt írta. Érdeemes megfigyelni az erre a helyzetre adott reakcióját. Ezt mondja a Galácia 5:3-4-ben. Olyan embereknek ír, akik körülmetélkedtek azért, hogy betartsák Mózes törvényét. Értitek? A zsidó gyermekeket nem azért metélték körül, hogy betartsák Mózes törvényét, hanem Istennek az Ábrahámmal kötött szövetsége miatt metélték őket körül. 1Mózes 17. Ez nagyon érdekes, és azért mutatok rá, hogy alátámasszam azt, amit mondok. Pálnak volt két tanítványa, aki különösen közel állt hozzá: Timóteus és Titusz. Timóteus anyja zsidó volt, ezért jogilag zsidó volt, és Pál ezért körülmetélte őt. Titusz teljes mértékben pogány volt, és Pálnak hatalmas harcokat kellett megvívnia azért, hogy őt nem kell körülmetélni. Értitek? Tehát a zsidók számára a körülmetélkedés nem a törvény betartása, még akkor sem, ha ez benne van a törvényben. Jézus maga mondta, hogy ez nem a törvényből származik, hanem az atyáktól. Ezzel most nem foglalkozunk, a legtöbben nem vagyunk zsidók, de ha találkozom egy zsidó hívővel, annak mindig ezt mondom: ha valaha lesz fiad, feltétlenül metéltess körül.

Olyan emberekről beszélünk, akik pogányok voltak, és akik körülmetélkedtek azért, hogy betartsák a törvényt. Erről beszél nekik Pál. *„De ismét bizonyosságot teszek minden embernek, hogy aki körülmetélkedik, köteles az egész törvényt megtartani.”* Olyan nincs, hogy a törvény egyik pontját betartjuk. Vagy mindegyik pontját betartjuk, vagy pedig egyiket sem. *„A kik törvény által akartok megigazulni, elszakadtatok a Krisztustól, a kegyelemből pedig kiestek.”* Szerintem ez nem azt jelenti, hogy elveszett lelkek voltak. Szerintem azt jelenti, hogy már nem Isten kegyelme alatt éltek. Ez egy rendkívül súlyos kijelentés. Elszakadtatok Krisztustól, ti, akik a törvény betartása által akartok megigazulni. Vonatkozhat ez keresztényekre? Sok millió keresztényre vonatkozik.

Hadd fejezzem be egy gyors kis képpel az alternatívákról. Úton vagy az egyik helyről egy másik helyre, és két választási lehetőség van. Az egyik egy térkép, a másik egy személyes vezető. A térkép a törvény, a személyes vezető... kicsoda? A Szent Szellem, úgy van. Tehát valamennyien beleesünk abba a tévedésbe, hogy a térképet választjuk: Ó, mi

egyedül is boldogulunk. Tehát elindulunk, süt a nap, a madarak énekelnek, és kiválóan haladunk, de 48 órával később egy erdő közepén találjuk magunkat, teljes sötétség van, szakad az eső, az esős évszakban járunk, és nem tudjuk, merre van észak. Ide juttatott engem a saját térképolvasó képességem. A térképpel nincs semmi baj. A térkép tökéletes. Ekkor megszólal egy gyengéd hang: Segíthetek? Mire te ezt válaszolod: Szent Szellem, szükségem van rád. Segítenél nekem kijutni innen? Tehát a Szent Szellem visszavezet minket az útra, minden rendbejön, süt a nap, és ezt mondjuk magunkban: most már minden rendben van, nem kell annyira aggódni, én önállóan is boldogulok. Mire megfordulunk, a Szent Szellem már nincs sehol. Aztán négy nappal később egy mocsárban találjuk magunkat, és minden lépéssel egyre mélyebbre süllyedünk. Túlságosan szégyelljük magunkat ahhoz, hogy megmondjuk a Szent Szellemnek: szükségünk van a segítségére. De ő tapintatosan ezt kérdezi: Nincs véletlenül szükséged rám? Ó, Szent Szellem, húzz már ki ebből a mocsárból. És ő meg is teszi. Kérdésem a következő: hányszor kell ennek megtörténnie? Hányszor kell minket kimentenie a Szent Szellemnek? Mennyi időbe telik, mire megtanuljuk, hogy nem fogunk boldogulni a térképpel. A térképpel nincs semmi baj, a probléma bennünk van. Szükségünk van a személyes vezetőre. Mindig ezt mondjuk a Szent Szellemnek: Nézd, van egy térképem. Ő így válaszol: Köszönöm, nincs szükségem a térképre. Ismerem az utat, hiszen én készítettem a térképet. Értitek ezt a képet? Rendben.

További tanulmányozásra javasoljuk „Az első és az utolsó Ádám” és „A kereszt teljessége” című sorozatot. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.